

МОДЕЛЮВАННЯ ЗМІСТУ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ДО РЕАЛІЗАЦІЇ ІНШОМОВНОЇ ОСВІТИ

А Проаналізовані можливості професійної підготовки майбутнього вчителя іноземної мови. Запропонована модель змісту підготовки вчителя іноземної мови до іноземної педагогічної освіти. Обґрунтований зміст підготовки майбутнього вчителя іноземних мов, визначені етапи формування та підходи до професійної підготовки спеціалістів у відповідності до сучасних освітніх тенденцій у галузі загальної освіти.

Ключові слова: професійна підготовка; майбутній учитель іноземної мови; педагогічна модель; методична підготовка; іноземна освіта

Постановка проблеми у загальному вигляді. Сучасне суспільство ставить перед вищими навчальними закладами, які готують вчителів-професіоналів у галузі іноземної освіти завдання, яке полягає у формуванні вмінь гнучко й ефективно використовувати іноземну мову в різноманітних ситуаціях соціального, навчально-академічного та професійного спілкування. Учитель ХХІ століття – людина нового покоління, яка виконує не лише навчальну, освітню й виховну функції в навчальному процесі. Це, насамперед, творча особистість, яка володіє інноваційними технологіями навчання, достатнім обсягом знань, умінь і навичок, спроможна виокремити потенціал кожного учня й створити умови для його реалізації. Основною метою навчання іноземної мови (ІМ) є формування комунікативної компетентності, під якою розуміють здатність здійснювати спілкування за допомогою мови, тобто передавати думки й обмінюватися ними в різних ситуаціях у процесі взаємодії з іншими учасниками спілкування, правильно використовуючи систему мовних норм і вибираючи комунікативну поведінку, адекватних ситуації спілкування [8].

А відтак, системних змін потребує процес підготовки майбутніх учителів ІМ. Ще всесвітньо відомий педагог К. Д. Ушинський чи не першим загострив увагу на особистості вчителя і потребі вчити вчитися, і саме «педагог повинен багато вчитися розуміти душу в її явищах та багато думати про мету і засоби виховної майстерності до того, коли стане практиком» [10, с. 17]. Ці ідеї педагога особливо актуальні сьогодні, коли у старшій школі запроваджується профільне навчання, увага звертається на аксіологічну взаємодію суб'єктів навчання, відбувається переорієнтація від знаннєвої на компетентнісно-діяльнісну парадигму. Ці ідеї також стосуються і вищої школи. Нове інформаційне та полікультурне суспільство, а також нова мовна політика в Європі та Україні ставить перед сучасним

учителем іноземної мови завдання максимального повного оволодіння медіаосвітніми, комунікативними й соціокультурними технологіями навчання іноземної мови для того, щоб стати мовним партнером, ретранслятором культури для своїх потенційних учнів, навчити їх брати участь у діалозі культур, бути готовим до життя в багатомовному середовищі.

Аналіз попередніх досліджень і публікацій. У світлі сказаного, в професійній підготовці вчителя ІМ у стінах ВНЗ спостерігаються нові тенденції, що знайшли відображення у працях відомих вітчизняних і зарубіжних учених – Е. Азімової, В. Безпалька, О. Бігіч, В. Бондар, Н. Гез, Н. Кузьміна, С. Ніколаєвої, В. Редька, Ю. Пасова, В. Сафонової, О. Солововой, Н. Харитоновой, А. Щукіна, В. Якуніна, J. Gumperz, D. Hymes, S. Savignon, W. Wallace та ін.

Таким чином, **метою статті** є спроба визначити підходи до моделювання змісту освіти майбутніх учителів ІМ у вищому навчальному закладі та схарактеризувати модель змісту підготовки вчителя ІМ.

Виклад основного матеріалу. Процеси глобалізації та інформатизації суспільства зумовлюють перехід від традиційної моделі навчання, яка передбачає переважно репродуктивний характер надання знань із певного предмета, до формування особистості учня на засадах компетентнісного та особистісно зорієнтованого підходів до навчання. Нині в Україні особливого значення набуває вироблення здатності у молодого покоління до комфортного існування в соціокультурному просторі, яке можливе, в першу чергу, за умови володіння різними іноземними мовами. Такий суспільний вектор зумовлює перегляд підходів до моделювання змісту навчання ІМ.

Методологічним підходом щодо оцінки розвитку соціальних явищ, у т. ч. у сфері освіти, виступає наукове прогнозування. Провідною формою наукового прогнозування є моделювання. В

основі моделювання лежить системний підхід. Усвідомлення та розуміння необхідності моделювання тільки починає оформлюватися в сучасній педагогічній науці й пов'язане зі створенням нової критеріальної бази, яка виступає валідною явищу, що досліджується, та має конкретні вимірники.

Загальним науковим проблемам моделювання педагогічних явищ приділили увагу А. Алексюк, Ю. Бабанський, В. Безпалько, В. Бондар, В. Вітлінський, Н. Кузьміна, Г. Щедровицький, В. Якунін та ін. Методисти-педагоги пропонують використовувати моделювання за трьома рівнями: як метод наукового пізнання, як засіб навчання, як навчальна дія [9, с. 72–77]. У педагогічній літературі зустрічаємо застосування методу моделювання у вищій школі на кожному з цих рівнів.

У науці є багато моделей, які відрізняються цілями, змістом, характером стосунків між моделлю та оригіналом. Сутність і зміст поняття «педагогічна модель», «педагогічне моделювання» визначається варіативністю й невизначеністю. Головними властивостями моделі є її здатність відображати, відтворювати предмети та явища об'єктивного світу, їх закономірний порядок та структуру. Сутність методики моделювання полягає в заміні вихідного об'єкта дослідження його «образом» – моделлю з подальшим дослідженням створеної моделі аналітичними методами.

Термін «модель», що широко використовується в різних сферах, (від лат. *modulus* – міра, мірило, зразок, норма) – це штучно створений об'єкт, що заміщує оригінал і відбиває найважливіші риси і властивості оригіналу для даного дослідження, даної мети дослідження за обраної системи гіпотез [2, с. 44] і відображає та відтворює в спрощеному вигляді структуру, властивості, взаємозв'язки та відносини між елементами цього об'єкта.

С. Гончаренко розглядає навчальні моделі як умовні образи об'єктів освітнього процесу, що зберігають зовнішню схожість та пропорції частин, при певній схематизації й умовності засобів зображення постав так [3, с. 213]. За концепцією формування розумових дій і понять, розробленою П. Гальперінім, модель є найзручнішою формою презентації структурних відношень, що властиві явищам, способом матеріалізації цих явищ. В. Краєвський, І. Лернер під педагогічною моделлю змісту освіти розуміють сукупність рівнів: рівень теоретичного уявлення – у вигляді компонентів, структури, функції досвіду, що передається учням; рівень навчального предмета; рівень навчального матеріалу, іншими словами – перехід від відображення педагогічної дійсності до її перетворення в структурі наукового обґрунтування [7, с. 45]. Так, існує

думка, що педагогічне моделювання – штучно створений зразок, який використовується для відображення й відтворення в дещо простішому вигляді структури багатофакторного явища (Л. Вішнікіна); певна ідея, організація, здійснення та розвиток педагогічного об'єкта (Т. Ващук); спрощений зразок об'єкта педагогічної практики, що зберігає лише його найсуттєвіші риси (І. Ліпський); логічна, послідовна система елементів: мети освіти, її змісту, проектування педагогічних технологій (М. Панфілов); послідовна розробка серії моделей, що змінюють одна одну в разі наближення до об'єкта, що моделюється (О. Пирогова).

За Н. Білик, моделювання процесу навчання в системі підвищення кваліфікації вчителів є засобом побудови структурних елементів навчального процесу за умов забезпечення перспективи розвитку творчого потенціалу вчителя. При цьому модель процесу навчання у системі підвищення кваліфікації вчителів розглядається як взаємообумовленість зовнішньої (процес навчання) та внутрішньої (особистість фахівця) складових чинної системи [1, с. 16].

Услід за С. Гончаренко, І. Зимньою та Ю. Пасовим, розглядаємо освітній процес як складне цілісне явище, компонентами якого є процеси навчання, пізнання, виховання, розвитку, що сприяють зміні особистості учня. Вчені визначають модель як дієвий інструмент для конструювання майбутніх ситуацій, знаходження альтернатив у розвитку школи з урахуванням основи, якою є зв'язок між освітою та навчальним процесом. Саме в середній школі формуються базові механізми іншомовного спілкування, які в майбутньому зможуть розвиватись і вдосконалюватись її випускниками відповідно до їхніх потреб.

Відомо, що будь-яке моделювання здійснюється у чотири етапи:

- 1) на основі певних знань про реальний об'єкт будується модель-замінник об'єкта з урахуванням завдань дослідження;
- 2) дослідження моделі, виконання експерименту та формулювання певної сукупності знань;
- 3) перенесення здобутих знань із моделі на оригінал і, як результат, формулювання загальних знань про об'єкт;
- 4) практична перевірка одержаних за допомогою моделювання знань і їх використання для узагальненої теорії об'єкта чи управління ним.

До педагогічного моделювання як науково обґрунтованої процедури, що відображає ідеальну фазу експерименту, услід за В. Докучаєвою, вважаємо основними такі вимоги: *загальнонаукові вимоги* (яким мають відповідати всі без винятку моделі) – умови аналогії (подібності), репрезентації (заміщення), екстраполяції (можливості поширення, перенесення отриманих даних на

об'єкт, що досліджується); *конкретно-наукові* (вимоги, що ставляться до освітніх педагогічних моделей); *дослідницькі, авторські* (вимоги, що впливають із концепції й визначають оригінальність розробленої моделі) [4, с. 147].

Втім, зазначимо, професійна підготовка майбутнього вчителя ІМ відбувається у трьох стратегічних напрямках:

1) *загальнотеоретична підготовка*, яка передбачає вивчення базових педагогічних дисциплін, як-от: дидактика, теорія та історія педагогіки, теорія виховання, школознавство, іноземні мови тощо;

2) *методична підготовка*, під час якої студенти опановують методику навчання іноземної мови;

3) *психологічна підготовка*, яка включає вивчення загальної та вікової психології, корекційної педагогіки, педагогічної психології тощо.

При формуванні системи шкільної іншомовної освіти, відштовхуємося від положення, що сучасну освіту потрібно розглядати як єдність трьох взаємопов'язаних аспектів: як систему, як процес і як результат цього процесу (С. Гончаренко, І. Зимня, Ю. Пассов).

Моделюючи педагогічний процес, який тісно пов'язаний з професійною підготовкою майбутнього вчителя ІМ, вважаємо за необхідне представити модель типу «змістовий опис», змістовними компонентами якої є загальнотеоретична, методична та психологічна підготовка майбутнього вчителя ІМ. Розглянемо їх детально.

Рівень моделі «змістовий опис» передбачає: відтворення вербальними засобами даних про сутність педагогічного об'єкта, виокремлення суттєвих чинників, які його характеризують, його структури, властивостей, співвідношень між частинами. На основі змістового опису, створюється модель у вигляді символів, схем, діаграм, графіків, таблиць для того, щоб наочно показати цілісність і взаємозв'язки між структурними компонентами об'єкта дослідження. Крім того, багаторічна практика навчання іноземних мов у загальноосвітніх навчальних закладах і вищих закладах освіти засвідчує доцільність побудови навчального курсу за комунікативно-тематичним принципом (хоч не заперечує інші, зокрема комунікативно-ситуативний).

Вивчення ІМ із професійною метою передбачає знання закономірностей функціонування мови у суспільному просторі, її провідних функцій, особливостей породження іншомовного мовлення, взаємозв'язку між мовними й ментальними особливостями носіїв ІМ. А відтак, студентам, майбутнім учителям ІМ пропонується поглиблено вивчати дисципліни філологічного циклу, які передбачає модель: «Практичний курс іноземної мови», «Практичну граматику», «Практику усного і писемного мовлення», «Теоретич-

ний курс ІМ», «Країнознавство», «Методику навчання ІМ у середніх навчальних закладах», «Риторика», «Перекладознавство» тощо.

Окрім оптимізації професійної підготовки майбутнього вчителя ІМ, наголошуємо на необхідності посилення його методичної підготовки до уроків іноземної мови. Зміст методичної підготовки має зводитись не тільки до формування стійких стереотипів норм і методів організації навчально-виховного процесу з ІМ, а також специфіки формування видів мовленнєвої діяльності відповідно до психофізіологічного розвитку учнів.

Варто зазначити, що сьогодення вимагає своєчасну відмову від розуміння професійної підготовки вчителя як процесу передавання йому суми знань у вигляді незмінних і абсолютних зразків, стандартів, шаблонів. Важливим аспектом є акцентування уваги майбутнього вчителя ІМ на значущості професії, функціях, які виконує вчитель, принципах його діяльності, особистісних якостях, світоглядних орієнтирах, рефлексивних здібностях, гуманістичних цінностях, етичних основах педагогічної професії, володінні засобами, які б допомогли йому вдосконалюватися професійно.

У контексті методичної освіти майбутніх учителів ІМ, вважаємо, що змістом може бути лише методична культура, як частина загальної культури, що накопичена у царині відповідної людської діяльності – навчанні ІМ. Структурними компонентами методичної культури фахівця є:

1. Когнітивний рівень, де враховуються фахові знання всіх компонентів процесу навчання ІМ, а саме: мети, засобів, методів, підходів, прийомів роботи вчителя, специфічних особливостей та етапів планування уроків з ІМ.

З огляду на зазначене вище, методична робота майбутнього вчителя ІМ спонукає його на: вдосконалення фахового рівня; підвищення науково-теоретичного рівня; вдосконалення педагогічної кваліфікації; підвищення загальнокультурного рівня; сприяє взаємному збагаченню вчителів педагогічними знахідками; дає можливість молодим учителям вчитися педагогічній майстерності у досвідчених колег; забезпечує підтримку в педагогічному колективі духу творчості, прагнення до наукового пошуку.

2. Комунікативно-діяльнісний рівень, який повної мірою ілюструє стратегію навчальної діяльності як певним чином організовану, цілеспрямовану та керовану лінію поведінки, обрану індивідом для виконання завдання і передбачає широке залучення різноманітних дій для досягнення комунікативних цілей навчання. Пріоритетом навчальної діяльності має бути виконання різноманітних дій та операцій, що забезпечують оволодіння як іноземною мовою, так і мовленням, практичними вміннями адекватного за-

стосування знань у різних соціальних умовах, передбачених навчальною програмою, в яких відбувається комунікація. Звідси, оволодіння учнями ІМ певною мірою забезпечує у них розвиток здібностей використовувати навчальну діяльність як інструмент спілкування в діалозі культур і цивілізацій сучасного світу.

3. Особистісно-мотиваційний рівень передбачає науковий світогляд, креативність, критичність мислення, постійне самовдосконалення, фасилітаторські здібності, ціннісну обумовленість професійного самовизначення, перетворення наявних методичних знань і сформованих іншомовних умінь на систему власних життєвих цінностей, а також уміння використовувати прийоми власної педагогічної діяльності, а саме, конструктивні здібності, що передбачають застосування методичних прийомів залежно від умов навчання ІМ.

А відтак, формування методичної культури майбутнього вчителя ІМ – це фундамент для розвинення психологічної й педагогічної культури, досконалого рівня володіння іноземною мовою, що в поєднанні складають професійну культуру педагога.

Щодо психологічної підготовки майбутнього вчителя ІМ, доцільно, на наш погляд, навчити майбутніх фахівців розпізнавати стилі поведінки в педагогічному конфлікті як-от: стиль конкуренції, стиль компромісу, стиль співробітництва, стиль суперництва, стиль ухилення, стиль пристосування, стиль ігнорування (за К. Томасом і Р. Кілменом) та дотримуватися стратегій поведінки у навчальній конфліктній ситуації.

Наше завдання вбачаємо в тому, щоб з урахуванням законів про середню й вищу освіту, «Концептуальних засад розвитку педагогічної освіти в Україні та її інтеграції в Європейський простір», «Загальноєвропейських рекомендацій з мовної освіти», закономірностей, тенденцій, підходів педагогічної освіти визначити базову основу моделювання змісту підготовки вчителя ІМ.

Урахування Загальноєвропейських рекомендацій з мовної освіти в європейських шкільних програмах, природно, зумовило наступний крок в адекватному оновленні цілей і змісту професійної освіти підготовки вчительських кадрів з ІМ. Варто погодитися з тим, що розроблення теоретичної моделі підготовки майбутнього вчителя ІМ до здійснення іншомовної освіти, як нового явища в педагогічній освіті, розглядається нами як система теоретичних і прикладних характеристик та особливостей навчально-виховного процесу у вищій педагогічній школі і має забезпечувати оптимальний рівень становлення вчителя ІМ з якісними психолого-педагогічними знаннями, адекватними вимогам сьогодення, пріоритетними серед яких є тенденція на по-

стійну глобалізацію та інтенсифікацію розвитку міжнародних контактів, активна переорієнтація шкільної іншомовної освіти на комунікативно-діяльнісне, особистісно зорієнтоване та культурологічне спрямування навчального процесу. Звісно, за певних причин випускник загальноосвітнього навчального закладу не має можливості оволодіти іншомовним спілкуванням на такому рівні, який дозволив би йому абсолютно вільно почуватися в чужому соціальному та комунікативному просторі. Серед причин, які об'єктивно не дають цього досягти, варто назвати, насамперед, такі: 1) мала кількість годин, відведених у школі на вивчення ІМ; 2) недостатній рівень навчально-матеріальних ресурсів, а в деяких (особливо сільських) школах – низький якісний показник кадрового забезпечення професійного викладання предмета; 3) недостатня вмотивованість навчальної діяльності, а у зв'язку з цим і низька готовність окремих учнів до оволодіння іноземною мовою. Втім, попри ті та інші причини, майбутній учитель ІМ повинен знайти вихід у розв'язанні зазначених проблем.

Безперечним є той факт, що кваліфікація майбутнього вчителя ІМ зумовлює необхідність особливої уваги викладачів ВНЗ на методичну складову підготовки майбутніх спеціалістів, оскільки саме методична майстерність учителя сприяє досягненню значних успіхів його учнів упродовж вивчення конкретної ІМ, специфіка якої визначена штучністю створених навчальних умов у процесі формування іншомовних навичок учнів [6]. Крім того, вважаємо, що адаптація загальноєвропейських критеріїв професійно-педагогічної підготовки вчителя мови до національної системи професійної іншомовної освіти полегшить взаємне визнання кваліфікацій, прийнятих у різних навчальних контекстах, і водночас допоможе в обміні фахівцями.

А відтак, студент-випускник ВНЗ, майбутній учитель ІМ, в контексті методичних умінь повинен уміти: визначати цілі навчання ІМ, дотримуватись загальнодидактичних і методичних принципів навчання ІМ; доцільно й ефективно використовувати сучасні форми, методи, прийоми, засоби навчання ІМ, що сприятимуть ефективності оволодіння мовою; аналізувати й ефективно обирати навчально-методичні комплекси з ІМ; раціонально планувати навчальну та позанавчальну діяльність з ІМ; ефективно та доцільно використовувати систему вправ на формування мовної та мовленнєвої компетенцій учнів; сприяти формуванню країнознавчої, лінгвокраїнознавчої, соціокультурної, соціолінгвістичної, полікультурної, дискурсивної та стратегічної компетенцій учнів на уроках ІМ через раціональний добір навчального матеріалу у відповідності їх мовленнєвій підготовці та віковим особливостям; раціонально та вмотивова-

но оцінювати навчальні досягнення учнів з ІМ, використовуючи різні форми та види контролю.

Модель майбутнього вчителя ІМ – це конкретизація Державного освітнього стандарту на підготовку спеціаліста, у якому міститься деталізований перелік вимог до особистісних і професійних якостей, якими має володіти спеціаліст певного профілю, здатний оптимально функціонувати не тільки в умовах сучасного виробництва, а й з урахуванням прогностичного розвитку певної галузі діяльності [5, с. 516].

Зважаючи на специфіку предмета «Іноземна мова», актуальності набувають такі якості вчителя ІМ як полікультурність, діалогічність, дипломатичність, широка культурологічна освіченість. Функції сучасного вчителя ІМ, на які повинні скеровуватись зусилля на етапі професіоналізації майбутнього фахівця, нині значно ширші; вони виходять за межі лише досконалого рівня володіння в предметній галузі, оскільки йдеться про навчальну діяльність, в основі якої знаходиться навчальний предмет з усією палітрою можливостей сприяти розвитку особистості учня своїм змістом. Провідною функцією вчителя ІМ є функція фасилітатора процесу формування іншомовної комунікативної компетентності учнів, оскільки сьогоднішній учитель скеровує мовленнєве спрямування уроку ІМ, координує індивідуальну роботу учнів і роботу групи, обговорює проблеми і пропонує шляхи їхнього вирішення, прогнозує результати мовленнєвої діяльності учнів відповідно до цілей навчання ІМ та труднощі сприймання мовленнєвого матеріалу.

Висновки та перспективи подальших наукових пошуків. Від часів середньовічного університету досконала й вишукана мова ремесла, професії чи покликання була й залишається

споконвічною метою освіченої людини. Навчання ІМ є важливим етапом генерування фахівця – майбутнього представника української нації у світі. Нині спостерігаємо, як історичний і логічний взаємозв'язок навчання та іноземної мови синтезує нові галузі перетину дидактики й лінгвістики. Але доводиться визнати, що проблема полягає у диспропорції між значущістю володіння іноземною мовою та її практичною користю як інструмента представлення наукових і культурних досягнень нації, входження до міжнародного комунікативного кола. Тому процес навчання іноземної мови у педагогічному університеті вимагає перебудови на основі технологій, моделювання змісту підготовки майбутнього вчителя ІМ, що відповідають динаміці інтелектуального ринку і в Україні, й за її межами. Інструментом такої перебудови стають окремі стратегії, які лише натеper починають методично структуруватися як цілісний діяль-нісний комплекс.

Список використаних джерел

1. Білик, Н. І. Моделювання процесу навчання в системі підвищення кваліфікації вчителів : автореф. дис. ... канд. пед. наук : 13.00.04 «Теорія і методика професійної освіти» / Надія Іванівна Білик / ЦППО АПН України. – Київ, 2005. – 22 с.
2. Вітлінський, В. В. Моделювання економіки. – Київ : КНЕУ, 2005. – 408 с.
3. Гончаренко, С. У. Український педагогічний словник / Семен Устимович Гончаренко. – Київ : Либідь, 1997. – 376 с.
4. Докучаєва, В. В. Проектування інноваційних педагогічних систем у сучасному освітньому просторі : монографія / В. В. Докучаєва. – Луганськ : Альма-матер, 2005. – 304 с.
5. Енциклопедія освіти / АПН України ; гол. ред. В. Г. Кремень. – Київ : Юрінком Інтер, 2008. – С. 516.
6. Колодько, Т. М. Пріоритети сучасної методики викладання іноземних мов та технології опрацювання мови // Мовні і концептуальні картини світу / Вид. Дім Дмитра Бурого, 2009. – Вип. 25. – Ч. 2. – С. 89–94.
7. Малехина, Е. А. Проблема целепологання в обучении иностранным языкам для профессиональных целей // Известия РГПУ им. А. И. Герцена, 2009. – № 109. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://puma/article/n/problema-tselepolaganija-v-obuchanii-inostrannym-yazykam-dlya-professionalnyh-tseley>. – Назва з екрану. Дата звернення 05.03.2017.
8. Степкина, Т. Н. О роли моделирования в системе профессиональной подготовки учителя иностранного языка / Т. Н. Степкина // Иностран. яз. в школе. – 1988. – № 1. – С. 72–77.
9. Ушинський К. Д. Вибрані педагогічні твори : в 2-х т. Т. 1. Теоретичні проблеми педагогіки : пер. з рос. / К. Д. Ушинський // за ред. А. І. Пискунова. – К.: Рад. шк., 1983. – 496 с.

Дата надходження до редакції
авторського оригіналу: 09.10.2017

Колодько Т. Н. Моделирование содержания подготовки будущего учителя иностранного языка к реализации иноязычного общения.

Анализируются возможности профессиональной подготовки будущего учителя иностранного языка. Предлагается модель содержания подготовки учителя иностранного языка к иноязычному педагогическому образованию. Обосновано содержание подготовки будущего учителя иностранных языков, определены этапы формирования и подходы к профессиональной подготовке специалистов в соответствии с современными образовательными тенденциями в отрасли образования.

Ключевые слова: профессиональная подготовка; будущий учитель иностранного языка; педагогическая модель; методическая подготовка; иноязычное образование

Kolodko T. M. Contents modeling of the future foreign language teacher's training in a foreign language communication.

The possibilities of professional training of future foreign language teachers are analyzed. The content model of training a foreign language teacher in a foreign language education is given. The content of future teachers' foreign language training is substantiated; formation stages and professional training

Key words: professional training; foreign language future teacher; teaching model; methodological training; foreign language education